

De balans portretteert artsen en hun drukke leven. Hoe combineren zij werk en privé? Heeft u hierover zelf een verhaal dat het vertellen waard is? Mail dan naar redactie@medischcontact.nl.

‘Rugbyers zijn doorzetters en teamspelers’

Rugby is een *gentleman's sport*, zegt arts en promovendus Koen Willemsen. Helaas wel met een hoge kans op blessures. Hij twijfelt of hij de sport moet opgeven, vanwege zijn wens om orthopeed te worden.

JOHANNES ABELING

Leeftijd: 25 jaar
Soort werk: promotie-
onderzoek naar
heupdysplasie
Aantal uren betaald werk: 36
Persoonlijk: relatie,
niet samenwonend, geen
kinderen

RUGBYFANAAT

'Ik rugby al een jaar of elf, vanaf de tweede klas middelbare school. Ik kwam uit voor Jong Oranje, maar was niet goed genoeg voor het 'echte oranje'. Daarvoor had ik nog meer tijd moeten investeren in de sport, maar mijn focus kwam steeds meer op geneeskunde te liggen. Ik speel nu op het een na hoogste niveau, en ben nog steeds fanatiek. Ik wil dat mijn team kampioen wordt. Rugby kost me zeker tien, twaalf uur per week, afgezien van de reistijd.'

LIJF OP HET SPEL ZETTEN

Het is een *gentleman's sport*, fair, er is veel respect voor je team, je tegenstander en de scheidsrechter. Schwalbes bestaan niet in het rugby. Je zet je lijf op het spel voor je teamgenoten: daardoor krijg je een speciale band. Maar je loopt ook nogal eens blessures op. Zelf heb ik bijvoorbeeld een hersenschudding gehad, mijn enkelbanden en een bicepspees gescheurd, en ook mijn teen, middenhandsbeentjes en kaak gebroken.

TIMMERMANSOOG

Toen ik als coassistent voor het eerst zag hoe een orthopeed een knieprothese plaatste, met een timmermansoog te werk ging, en hoe technisch dat vak was, wist ik dat het iets voor mij was. Het is een wereld waarin ik me thuis voel. Sindsdien ben ik doelgericht bezig om orthopeed te worden. Ik heb een wetenschappelijke stage op dit vlak gedaan en nog voor ik die had afgerond, was ik al gestart met mijn promotieonderzoek in het UMCU. Het gaat om een nieuwe behandeling van heupdysplasie bij volwassenen, bij wie als kind de diagnose niet is gesteld. Het is een gezamenlijk project van de afdeling Orthopedie en de faculteit Diergeneeskunde. Wij ontwikkelen een kapje, een *scaffold*, dat aan de heupkom wordt bevestigd, waardoor de natuurlijke anatomie wordt hersteld. Hopelijk kunnen patiënten vervolgens met minder pijn lopen, zonder dat er een drastische ingreep nodig is. We testen de behandeling eerst bij honden met dysplasie. Met de 3D-printer maken we het heupgewricht van een hond na, en ik klei daar een kapje bij. Thuis, op de bank, net zo lang tot het perfect is. Mijn vriendin studeert biomedische technologie, die vindt het allemaal erg interessant. Van die mal wordt vervolgens weer met een 3D-printer een titaniumversie gemaakt, bedoeld voor implantatie.

BALANS?

Met veel mensen heb ik het gehad over of ik moet stoppen met rugby. Ondanks alle blessures heb ik nog geen dag van mijn studie of werk gemist, dus wat dat betreft zie ik de noodzaak niet. Anderzijds bestaat het risico dat ik iets breek waardoor ik tijdelijk uitval, of waardoor ik zelfs permanent niet meer kan opereren. Sommige artsen vinden het alleen maar mooi dat ik deze sport doe, en zien de voordelen ervan in: rugbyers zijn doorzetters en teamspelers. Anderen vinden dat ik moet stoppen, zeker als ik in opleiding zou zijn. Maar de concurrentie om een opleidingsplaats is erg groot, misschien is het beter om voor die tijd al te stoppen. Op dit moment ga ik nog door, maar ik ben de balans wel aan het opmaken. Ik wil wel van andere artsen horen hoe zij erover denken. Ik ga graag de discussie aan over dit onderwerp en deze mooie sport.'

Sophie Broersen